

[LIII Gyldenkilde]

de, dette er tænkt på – mere med hensyn til, hvordan vægtningen er på de forskellige bidragydere, og hvordan man fremover vil vægte.

Og så er vi meget interesseret i at finde ud af, om arbejdsgiverne overhovedet kommer til at betale noget som helst, når det kommer til stykket. Der er meget skrigeri over, hvor meget de kommer til at betale, men så vidt vi kan bedømme det ud fra forslaget, kommer de ikke til at betale én krone i 1994. Det vil vise sig, når vi kommer lidt grundigere ned i det, og det gør vi allerede i morgen i udvalgsspørgsmålene.

Før vi ser, om der overhovedet kommer en social profil ud af det fremsatte forslag om bruttoficering og arbejdsmarkedsfonde, kan vi ikke give endelig tilslutning til det. Vi er principielt ikke imod, at man opbygger disse arbejdsmarkedsfonde, og at man går over til en bruttoficering, men vi vil have indflydelse på tingene, og vi vil have en bedre social profil end det, der ligger i forslaget. Om vi får det eller ej, vil afhænge af, hvem man vælger at forhandle med, og det vil måske vise sig på torsdag, men jeg kan forstå, at de, der hylér mest om, at de ikke vil have bruttoficering, er dem, man tager mest højtideligt. Det vil vise sig, om det fortsætter.

Men afhængigt af, hvordan forhandlingerne kommer til at gå, tager vi endelig stilling til lovforslaget.

Poul Nødgaard (FP):

Det lovforslag, Folketinget her behandler, kan man uden overdrivelse kalde en af de væsentligste brikker i regeringens nye skatteplaner. Fonde er absolut ikke det, som lyder bedst i Fremskridtspartiets ører, og at der skal hele 3 af slagsen til på arbejdsmarkedsområdet, vidner om, at Danmark vil få et kæmpebureaukratisk system, hvis bruttoskatten indføres fra den 1. januar 1994.

Hvad enten man kan lide lovforslaget eller ej, må det medgives, at embedsapparatet helt givet har ydet sit yderste for at illustrere, hvorledes de tre fondsområder skal fungere fremover. Lønmodtagernes og de selvstændige erhvervsdrivendes totale bidrag i 1994 tænkes fastsat til 5 pct. Heraf går 2,3 pct. og 1,8 pct. til henholdsvis aktiveringsfonden og sygedagpengefonden, og disse procentandele foreslås fastsat uændret i årene fremover. Det fremgår i øv-

rigt, at disse to fondes indtægter stort set vil komme til at dække de udgifter, som fondene vil have på de omtalte områder.

Lidt anderledes stiller det sig på dagpengeområdet. Dagpengefonden skal efter forslaget starte med 0,9 pct. i 1994 og stige med 1 pct. i hvert af årene 1995, 1996 og 1997, idet arbejdsgiverne i sidstnævnte år supplerer med 0,3 pct., der i 1998 stiger til 0,6 pct.

Med risiko for en delvis gentagelse af skattedebatten forleden skal jeg sige, at der er tale om et udspil, hvor der ikke gives mange forklaringer på, hvorledes vort erhvervsliv skal klare sine økonomiske trængsler, når der pålægges det stadig stigende udgifter. I bladet Industriens Ugebrev kunne man forleden læse, at skattereformen vil komme til at koste industrien og erhvervslivet ca. 11 mia. kr. om året, når tingene i løbet af nogle år fuldt ud er kørt ind. Det gavner bestemt ikke konkurrenceevnen, og at ledigheden vil stige, behøver vist kun at nævnes for fuldstændighedens skyld.

Må jeg i øvrigt sige, at dagpengefonden, der som nævnt starter med de 0,9 pct. i 1994, kun giver dækning for 10,8 pct. af udgifterne til dagpenge, efterløn og overgangsydelser m.v. Staten vil således være den store bidragyder til disse områder. Selv i 1998, hvor lønmodtagerens bidrag er steget med 3 pct. og arbejdsgiverne også er kommet med, vil der kun være tale om, at den nye fond vil dække 55,2 pct. af udgifterne. Staten vil således fortsat være den store bidragyder til dagpengesystemet, og regeringen synes helt at mangle visioner i retning af en vis privatisering af dagpengesystemet i form af mulighed for lønmodtagerne for at forsikre sig og eventuelt etablere individuelle ordninger i forbindelse med ledighed.

Fremskridtspartiet er skeptisk over for regeringens skatteudspil. De muligheder, det nye system vil give for at opkræve grønne skatter og arbejdsmarkedsbidrag efter behag, vil i værste fald ad åre kunne føre til et skattetryk, der er værre end nu. At skattereformen det første års tid er underfinansieret, er vel kun et udtryk for regeringens måde at søge at få reformen solgt til befolkningen på.

Med hensyn til de forhandlinger, der nu på torsdag skal til at foregå om den nye skattereform og i øvrigt alle de 60-70-80 lovforslag, der er fremsat for Folketinget, må jeg udtrykke, at det er rimelig besynderligt, at Fremskridtspar-